

И даже въ 17-ый вѣкъ ся чювахъ таквызи оплакванія отъ уста-та на благочестывы-тѣ мѣжѣ. I. Валентицъ Андрея казва: «Ако глѣдаме на наши-тѣ църквы, палаты, или университеты то ще намѣримъ, че нигдѣ не липсува безмѣрно честолюбіе, сребролюбіе, раскошность, нецѣломъждріе, ненавиданіе, празность и подобни владѣющи грѣхове. Отъ всички-тѣ желаяхъ да отнемъ нѣщо и да имъ дамъ нѣщо. На князове-тѣ щѣхъ да дамъ малко благочестіе и да отнемъ раскошность. На сждіж-тѣ по-вече храбрость и по-малко корыстолюбіе. На сиподы-тѣ по-вече милосърдіе и по-малко челоуѣкоугождаваніе. На благородны-тѣ по-вече юначество, и по-малко нечестіе. На богословы-тѣ по-вече благообразіе въ поведеніе-то и по-малко славолюбіе. На законници-тѣ по-вече свѣсть и по-малко търсеніе на печалбж. На лѣкары-тѣ по-вече опытность и по-малко ревнуваніе. На профессоры-тѣ по-вече разумъ и по-малко въображеніе. На учители-тѣ по-вече отъ истиннѣ образованность и по-малко мнимо ученіе. На гражданскы-тѣ чиновници по-вече искренность и по-малко богохулство. На ученици-тѣ по-вече прилѣжаніе и по-малко раскошность. На войскары-тѣ по-вече отъ слово-то Божіе и по-малко крѣвожядность. На свѣщенници-тѣ по-вече бодѣрствуваніе и по-малко грыжя за печалбж.» — Благочестивый-тѣ *Скриверъ* († 1693) увѣряваше че въ негово-то врѣме църква-та почти на всякадѣ приличаше на нивъ обраслж съ тръніе, тѣй що-то рѣдко ся намираше едно цвѣтище